

1973 NOV 25

793.3

Magyar Hírlap

Én tangok, te tangsz, ő tang...

60 esztendeje vonult be a tangó Budapestre

844

A plakátokról egy cilinderes férfi vidám arca mosolyog felénk. Keskenyre nyírott bajusz a szellemes orr alatt, fel-tűnő, dús a szemöldök sövénye. Fején a híres cylinder. S hogy miről híres? Mozgatni tudja — hála viselője jól fejlett és jól idomított homlokizmainak. Íme: a női szívek bálványa, a mozivászon királya, a milliomos francia színész — **Max Linder Budapestben.**

Saját társulatával lép fel személyesen a *Szerellem és tangó* című eredeti „kinéma szkeccsben”. A harmadik részben — kecsgetnek a plakátok — tangót táncol *Darbelle* kisasszonnyal.

S a muzsikáló, táncos lábú Budapest érdeklődése mindent elsópró lendülettel lobbant fel. Ez az utóbbi megállapítás szó szerint értendő. A krónikások feljegyzése szerint az egész város a *Royal Orfeumba* rohant, az Erzsébet körútra, a vérpezsdítő tangólépéseket tanulmányozni, s ebben a nagy kulturális buzgalomban összetört egy kissé az előcsarnok. De ez nem ártott Max Linder és a tangó sikerének. Ellenkezőleg. Az Argentinából importált tüzes ritmusok végérvényesen belopóztak a szívekbe és a lábakba. Budapestten ellenállhatatlan erővel kitört a tangóláz.

A higgadt, illedelmes, unalmas társasági táncok meglehetősen áporodott légkörébe az 1910-es évek elején új, friss áramlatok törtek. Soha nem hallott melódiák, nyugtalanító szinkópák, friss, még

el nem nyútt figurák hangzottak fel és követeltek helyet a táncparketten.

Ez a dél-amerikai jövevény is ekkor érkezett, s az új ritmusigény divatot duzzasztott belőle. A *media luna*, a *habanera*, a *paseo*, a *cruzado*, az *el voltero* lépések mindenüvé bemasíroztak. Példa rá egy kis hír a *Pesti Naplóból*, két nappal Max Linder fellépte után: „A Nagypénteki Református Egyesület... az Erzsébet Árvaház javára nagyszabású tangóéat rendez a Ritz Szálló termeiben...” Nagypénteki Egyesület és az „erkölcsi” tangó — furcsa ellenpont, de éppen ez méri a láz hőfokát. És persze az aranyos-kedvű és nagyon pesti Elta, *Heltai Jenő* mulatságos „tangóda” a *Pesti Hírlapban*. Őt idézve emlékezünk a majd 60 esztendő táncra, mert történt mindez Budapestten 1913 novemberében:

Oh, halandó,
Minden mulandó,
Am mindörökké él a tangó.
Immár millió változatban.
Tangó cipón, tangó harisnyán
A szemünk álmodozva meláz.
Van már Tangó Kávéház,
Tangó gulyás, tangó nyakkendő,
Minden ami tangó, kelendő.
Hála a tangásnak, vége a pangásnak,
Vége a bajoknak,
Mi tangunk, ti tanogtok, ők tanognak,
Hogy fáj belé a csipő és a térd,
De ez kárpótól mindenért...